E-mail: kmpzt@ukr.net

Промінь просвіти!

Число 3 (47) лютий 2019 р.

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета ГО «Криворізьке міське правозахисне товариство»

Ми тут: http://www.kmpzt.org.ua На фейсбуці — у групі "ПРОМІНЬ ПРОСВІТИ ЄДНАННЯ"

ОБРАЗНО ПРО ВИБОРИ

«КАНДИДУЮТЬ НА ПОСАДУ (ТУ, ЩО БІЛЯ ШОКОЛАДУ...)»

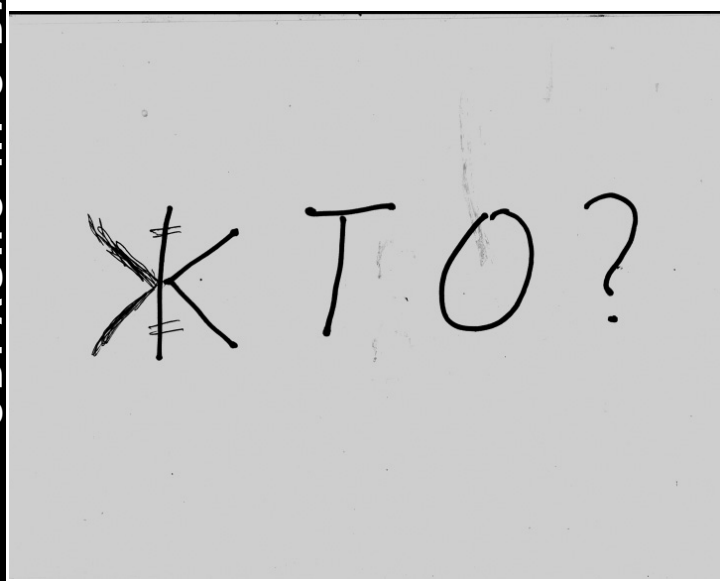

Читайте на 4 стор.

Рада підтримала перейменування Дніпропетровської області у Січеславську

Верховна Рада включила до порядку денного сесії та направила до Конституційного суду України депутатський законопроект про внесення змін до ст. 133 Конституції України (щодо перейменування Дніпропетровської області) (№ 9310-1). Як передає кореспондент УНІАН, за включення та направлення законопроекту на висновок КСУ проголосували 240 народних депутатів із 356 зареєстрованих у сесійній залі.

Законопроектом, авторами якого є понад 160 народних депутатів, Дніпропетровську область пропонується перейменувати у Січеславську. Перед цим голосуванням депутати не підтримали включення до сесії та направлення до КСУ президентського законопроекту про внесення зміни до ст. 133 Конституції України (щодо перейменування Дніпропетровської області) (№ 9310). За нього проголосували лише 144 народних депутата із 349 зареєстрованих у сесійній залі. Президент у своєму законопроекті пропонував перейменувати область на Дніпровську. У пояснювальній записці до президентського законопроекту йдеться, що метою запропонованої законопроектом зміни є перейменування Дніпропетровської області для унеможливлення дальшого використання у назві області символіки комуністичного тоталітарного режиму.

Водночас, у пояснювальній записці до депутатського законопроекту йдеться, що територія нинішньої Дніпропетровської області «нерозривно пов'язана з історією українського козацтва та його адміністративно-військових центрів – Січей». «Січеслав є другою неофіційною назвою Дніпра, другою за рейтингом симпатій городян», - йдеться у тексті пояснювальної записки. Депутати заявляють, що запропонована ними назва області «відповідає світовій і вітчизняній практиці топонімічної номінації, найповніше відображає історично-географічні та соціально-культурні особливості краю».

Як повідомляв УНІАН, 20 листопада 2018 року Верховна Рада не включила до порядку денного і не направила на висновок до Конституційного суду проект закону «Про внесення змін до статті 133 Конституції України (щодо перейменування Дніпропетровської області)» (№ 8329). Цим законопроектом передбачалося перейменування Дніпропетровської області у Січеславську. 21 листопада Порошенко вніс на розгляд Верховної Ради законопроект № 9310, яким передбачено перейменування Дніпропетровської області в Дніпровську. 23 листопада в парламенті був зареєстрований альтернативний законопроект №9310-1 про перейменування області в Січеславську.

УНІАН, 7 лютого 2019року

Детальніше читайте на УНІАН: https://www.unian.ua/politics/10437840-rada-pidtrimala-pereymenuvannya-dnipropetrovskoji-oblasti-u-sicheslavsku.html

Глибока ностальгія полонила криворізьких «просвітян»

«...Вместе с экс-председателем Саксаганского районного совета, экс-заместителем городского головы Кривого Рога Георгием Гончаруком возложили цветы к памятной доске на доме, где жил Г. И. Гутовский, и едем в редакцию «Домашней газеты», - так оповідає про свою участь у відзначенні пам'яті легендарного, як оцінюють його прихильники, «устроителя Кривбасса», кореспондент згаданої газети Микола Крамаренко. У поширеному на Фейсбуці від 31 січня поточного року матеріалі він зазначає: «... в последнее время вспоминаю очень часто. Особенно всплывает в памяти его доброе имя...».

І, якби те покладання до його могили було зроблене Крамаренком як таким, що «хорошо знал этого удивительного человека», то в цьому не було б нічого особливого. Це була б приватна справа самого пана Крамаренка. Але ж квіти були покладені до пам'ятної дошки на будинку, де мешкала особа, яка обіймала різні керівні посади в комуністичній партії (посади 1-го секретаря Тернівського районного комітету КПУ міста Кривого Рогу, 2-го секретаря Криворізького міського комітету КПУ Дніпропетровської області – 1969 – 1979 р. р.), у вищому органі влади УРСР (член Президії Верховної Ради Української РСР – у 1980 – 1990 р. р.)!

Відповідно до Закону «Про засудження комуністичного та націонал- соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» символіка комуністичного тоталітарного режиму включає зображення, пам'ятники, пам'ятні знаки, написи, присвячені особам, які обіймали керівні посади названих вище категорій. У відповідності з цим пам'ятну дошку на будинку представника тоталітарного режиму міська влада мала давно демонтувати. Але вона цього не робить, і не робить з розрахунку на те, що під лозунгом «не дадим переписать историю» їй вдасться утримувати криворіжців у полоні гібридної ідеології поєднання успадкованого совєцького комунізму і московського православія.

Григорій Гутовський був одним із типових авторитарних партноменклатурників, на яких тримався совєцький комуністичний тоталітарний режим. Час його потрапляння до серйозних партійних посад співпав з приходом до влади в СРСР Дніпропетровського клану – фінансово-політичної групи, сформованої за принципом земляцтва, і часом найвищого посилення Л. Брежнєва (1970 – 1980 р. р.). А вже перебуваючи на посаді голови виконавчого комітету Криворізької міської ради народних депутатів Дніпропетровської області (1979 — 1992 р. р.), Г. Гутовський мав всіляку підтримку 1-го секретаря Компартії України В. Щербицького, довір'я якого надало йому можливість ставати переможцем на безальтернативних виборах до Верховної Ради України і входити до складу Президії Верховної Ради Української РСР.

І все ж варто ще раз повернутися до ностальгійного захоплення журналіста М. Крамаренка особою «устроителя Кривбасса», яка в умовах планової економіки могла «вибивати» у всесильного Госплана необхідні ресурси. Журналісту не хочеться зізнатися в тому, що для Криворіжжя такі речі могли мати місце, завдяки існуванню Дніпропетровського правлячого клану. Проте дифірамби соціалістичному будівництву мимоволі розбиваються об картину суспільних відносин, що існували в країні розвиненого соціалізму, за яких «Григорию Ивановичу в решении масштабных вопросов очень помогало и то, что он был депутатом Верховного Сонета Украины, членом Президиума Верховного Совета УССР. И наша землячка Валентина Семёновна Шевченко, председатель Президиума Верховного Совета УССР в те годы ещё как опекала наш город! Но авторитетный Григорий Иванович и сам умело находил возможность привлекать дополнительные средства из бюджета на социально-экономическое развитие родного Кривого Рога. Легко и в Киеве, и в Москве доказывал, что городу-трудяге нужно особое внимание».

Публічна позиція автора публікації однозначно спрямована на незаконні спроби реабілітації особи, яка була причетна до пропаганди комуністичного режиму або злочинів режиму за своїми посадами в партійних структурах і органах влади. За своєю посадою він відповідальний за проведення в місті на початку 80-х років минулого століття масового переведення шкіл на російську мову навчання. На початку 90-х років на законодавчому рівні постало питання про оголошення зоною екологічного лиха «города-труженика», який віддавав всі сили для торжества світової революції. Лише брак бюджетних коштів стримав законодавців від надання одному із найбільш техногенно забруднених міст відповідного статусу. «Дбайливий» міський голова значну площу цілинного степу на території балки Північної Червоної, яка мала стати заповідною і служити окрасою міста, під виглядом рекультивації віддав під будівництво садового товариства. За його розпорядженням у міської організації Товариства охорони природи після того, як вона позбулася компартійного керівництва, був відібраний і переданий у приватні руки побудований на кошти Товариства міський Будинок природи, після чого Товариство припинило існування. Після провалу спроби «ГКЧП» з відновлення комуністичного режиму в незалежній міській пресі неодноразово обговорювалося питання про слухняне виконання міською владою розпоряджень авантюристів, проте належного розслідування цих подій не було проведено.

Слід зазначити, що з початком розпаду Радянського Союзу посаду першого заступника голови виконавчого комітету Криворізької міської ради народних депутатів посів призначений Г. Гутовським колишній керівник міського відділу КГБ Ступак. Отже, у випадку з Гутовським ми бачимо поведінку носія комуністичної тоталітарної ідеології з усіма її атрибутами і виконавцями. Але як може реагувати демократичне суспільство на опосередковану через певні персоналії позитивну оцінку Крамаренком засудженої світом ідеології? І тим більш прикро, що до такого оцінювання вдався не хто інший, як призначений всеукраїнським просвітянином Павлом Мовчаном голова Криворізького міського об'єднання ВУТ «Просвіта» імені Тараса Шевченка Микола Крамаренко, він же - багаторічний завідуючий відділом «придворної» газети «Червоний гірник» і нинішній кореспондент «Домашней газеты». І красномовним є факт, що очолюючи громадську організацію, яка носить назву найвидатнішого українського співтовариства, зачарований славним совєцким минулим діяч вважає за доцільне не згадувати про свою приналежність до «Просвіти» навіть на своїй особистій сторінці на Фейсбуці.

З часу цієї ганебної публікації минуло більше десяти днів. Ті просвітяни, що визнають М. Крамаренка головою своєї організації, про його публікацію ніяк не висловлюються. Напевно, вважають, що таким і має бути ставлення патріотів до героїки «трудових буднів» часів побудови комунізму...

Микола КОРОБКО,
м. Кривий Ріг

Список брехунів. Хто з кандидатів у президенти частіше за інших говорить неправду

Журнал Новое Время спільно з VoxCheck оцінив, хто з ключових кандидатів у президенти частіше за інших говорить неправду, та проранжував їх за цим показником. Лідерами рейтингу ошуканців і маніпуляторів стали Юлія Тимошенко, Олег Ляшко та Юрій Бойко. Рейтинг політичних ошуканців став плодом року роботи аналітиків VoxCheck. Протягом усього 2018-го вони збирали висловлювання з публічних виступів кандидатів у президенти, які можна було оцінити за параметрами правда - брехня, і перевіряли їх. Єдина вимога до цитат у VoxCheck - щоб в них містилися якісь факти або дані.

За оцінками VoxCheck, зробленими спеціально для НВ, лідер Батьківщини Юлія Тимошенко виявилася політиком, який частіше за інших топових кандидатів у президенти в своїх публічних виступах говорить неправду. Трохи більше третини її висловлювань - це обман слухачів, ще третина - маніпуляція фактами, і лише решта - правда. Іншими словами, відома порада ділити на три стосовно Тимошенко підходить ідеально. Трохи відстали від Леді Ю за часткою неправди в публічних висловлюваннях лідер Радикальної партії Олег Ляшко та колишній «опоблоковець» Юрій Бойко. Вони посіли друге і третє місця в рейтингу брехунів, складеному VoxCheck: радикал обманював слухачів у 30% випадків, а вигнаний з «Опоблоку» соратник скандального бізнесмена Дмитра Фірташа - у 23%.

За рік команда проекту VoxCheck перевірила майже 1,2 тисячі висловлювань. Причому якщо в першій половині 2018 року експерти оцінювали всі доступні виступи кандидатів, то з другого півріччя (ближче до виборів) стали віддавати перевагу усним висловлюванням, - саме такі виступи в більшій мірі показують, наскільки політики орієнтуються в тому, про що говорять.

У підсумковий список VoxCheck - окрім Тимошенко, Ляшка і Бойка - потрапили ще троє політиків: чинний голова держави Петро Порошенко, лідер Громадянської позиції Анатолій Гриценко і перша особа партії Самопоміч Андрій Садовий, мер Львова. Тобто в рейтингу опинилися всі ті кандидати в президенти, які мають найбільшу підтримку електорату. У список мав би потрапити і найрейтинговіший на сьогодні кандидат - шоумен Володимир Зеленський. Але протягом усього того часу, поки команда VoxCheck відстежувала його виступи, засновник «Кварталу» сказав занадто мало конкретних речей, які можна перевірити, - подібних цитат у нього виявилося лише п'ять. Тому до підсумкового списку він не потрапив.

Серед учасників рейтингу рідше за інших топ-кандидатів дозволяли собі говорити відверту брехню Садовий і Гриценко - частка подібних висловлювань у кожного з них коливається в межах 11-15%. А в середині списку опинився чинний президент: Порошенко озвучував неправдиві тези в 16,5% своїх промов. Але й чисту правду він говорив приблизно в половині випадків.

ПЕРША В УСЬОМУ

Якби існував титул «головний маніпулятор України», лідер «Батьківщини» отримала б його по заслугах. Наприкінці 2017-го, коли VoxCheck та НВ вперше випустили рейтинг політичних брехунів, Тимошенко опинилася на першому місці за часткою неправдивих висловлювань. Минуло більше року, і Леді Ю повторила свій успіх. Частка неправдивих тверджень в промовах Тимошенко досягає 68%. Єдина відмінність - частка правди в її словах збільшилася з 9% (так було в 2017-му) до вже майже 33%. Цитатою року від Тимошенко можна вважати її передвиборчу обіцянку знизити ціни на газ для населення вдвічі. Багато експертів стверджують, що провернути подібну операцію, не втративши фінансової допомоги з боку МВФ і не перетворивши НАК Нафтогаз України з найбільшого платника податків у хронічно збиткове підприємство (яким НАК був довгі роки), неможливо.

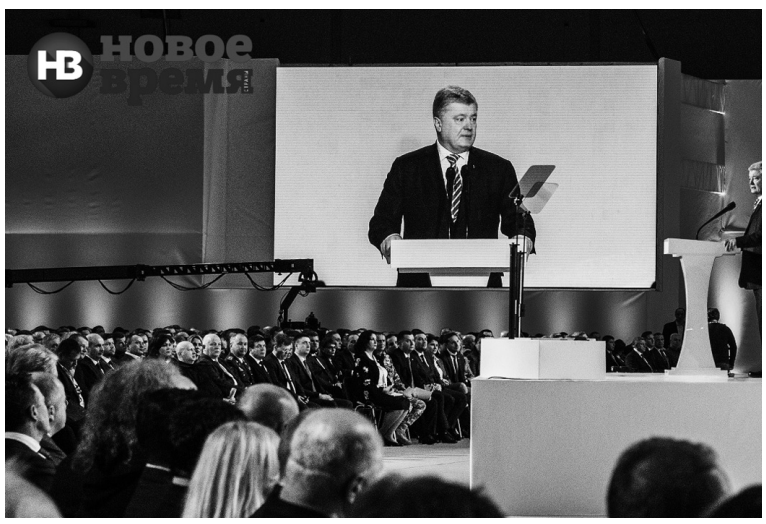

Крім того, в минулому році Тимошенко стверджувала, що держборг країни досяг рівня 82% ВВП, але це дані 2016- го, а в 2018-му показник знизився майже до 60%. Ще Леді Ю бралася порівнювати українські та європейські зарплати, але за зразок незмінно брала доходи в найбагатших країнах Євросоюзу. При цьому не згадуючи, що і вартість життя там висока. А ще весь 2018 рік Тимошенко критикувала голову держави та все, що з ним пов'язано. І теж не завжди утримувалася в рамках істини.

ВИЛА В ПУХУ

Олег Ляшко, №2 в рейтингу VoxCheck, любить демонструвати себе в оточенні корів, вил та інших атрибутів українського села. Спектр тем, про які любить говорити Ляшко, надзвичайно широкий: від фінансування лікування онкохворих до смертності українців у ДТП. Можливо, саме з цієї причини майже третину його публічних виступів містить відверту брехню - бути експертом відразу в усьому не можна.

Наприклад, Ляшко заявляв, що онкохворі фінансуються з бюджету на 6% від необхідного рівня. Хоча реальні цифри інші: на 30% для дорослих і на 63% для дітей.

ОПОЗИЦІОНЕР З ПИТАНЬ ГАЗУ

Газові питання неймовірно любить коментувати №3 рейтингу - Юрій Бойко. Воно й зрозуміло: цей політик не просто представляє опозицію, а й сам у минулому був міністром енергетики. Бажання налякати населення темою газових тарифів зробило Бойко одним з головних брехунів серед топових кандидатів у президенти.

Політик, наприклад, любовно згадує про той період, коли він був міністром, а газ для населення коштував 400-700 гривень за 1 тисячу кубометрів (на сьогодні - 8 тисяч 550 гривень).

Але, озвучивши ці дані, колишній «регіонал» не нагадав слухачам, що подібний рівень цін був приблизно 10 років тому і відтоді все в країні суттєво подорожчало. І що тарифна сітка на газ досить складна і залежить від типу споживача. А 400-700 гривень - це найнижчі тарифи з тих, що існували в деякі періоди.

ПРЕЗИДЕНТ НАПІВПРАВДИ

Президент Порошенко зайняв четверте місце в рейтингу з 16,5% частки брехні в висловлюваннях і з майже 57% правди.

Типовим прикладом маніпуляцій з боку голови держави може служити його виступ на Національній інвестиційній раді в травні 2018 року. Тоді президент похвалив самого себе і свою команду: «Ми докладаємо постійних зусиль для поліпшення інвестиційного клімату». І на доказ навів таку статистику: мовляв, у 2012-2013 роках Україна посідала 153-є місце в рейтингу Світового банку Doing Business. А в 2017-му опинилася на 76-му. «61 підкорена сходинка означає, що ми точно не стояли на місці», - підсумував голова держави. Насправді ж Україна займала 152-е (а не 153-є) місце в рейтингу ще в 2011 році. Коли Порошенко очолив країну, в 2014-му, країна вже була на 96-му місці. При цьому рейтинг Doing Business завжди відображає попередній рік. Тобто до 2018 року ривок країни склав не 61 щабель, а лише 20.

ПРАВДИВІ І ВЕСЕЛИЙ

Екс-міністр оборони Гриценко в минулому році часто звертався до питань армії, досить чітко критикуючи окремі проблеми. А якщо десь і маніпулював, то в темі Мінських домовленостей. На думку лідера «Громадянської позиції», в них записана повна і безумовна амністія для терористів, чого в цих документах немає. Частка брехні в словах Гриценка низька - менше 15%.

Ще правдивішим виглядає Андрій Садовий. Львівський мер точно говорив про муніципальні проблеми. А «плавав» у більш глобальних темах - наприклад, в коментарях з питання енергетичної незалежності країни.

Ще один кандидат, чий рейтинг змусив ставитися до нього максимально серйозно, - Володимир Зеленський. Але він за весь рік розговорився лише одного разу, коли наприкінці минулого року дав тригодинне інтерв'ю Дмитру Гордону. З нього VoxCheck зумів вибрати п'ять цитат, які можна було б оцінити категоріями правда - брехня. Лише одна з них виявилася правдивою. Наприклад, Зеленський запропонував попросити озброєння у Канади і Польщі, хоча офіційний Київ уже давно отримує оборонну продукцію з-за кордону та має угоди з кількома країнами про військове співробітництво.

ДЕ ШУКАТИ ПРАВДУ

Олена Шкарпова, керівник проекту VoxCheck, впевнена, що для українських політиків брехня - це природне середовище їхнього медійного проживання. Її команда з 2016 року оцінює висловлювання можновладців, і весь цей час політики як брехали, так і продовжують це робити.

Відбувається подібне, на думку політолога Володимира Фесенка, з ряду причин. Вітчизняний електорат, за словами Фесенка, орієнтується не на те, чи сказав політик правду або збрехав, а на власні переваги. Тобто в більшості своїй виборці або вірять політдіячеві - і він стає їхнім улюбленцем, якому дозволено говорити що завгодно, або ж не вірять - і таку людину вони вже не сприймають взагалі.

У подібній ситуації політики не несуть відповідальності за свої слова, адже їхній електорат їм все прощає. Тому-то і передвиборні обіцянки в Україні перетворилися на парад гасел, а рівень брехливості самих кандидатів майже не впливає на рівень електоральної підтримки. «Політики розуміють, що ніякої відповідальності за їх слова немає. І кажуть що завгодно», - підсумовує тему рейтингу брехунів Шкарпова.

Автори: колектив VoxCheck, Максим БУТЧЕНКО

Читайте повну версію цього матеріалу в свіжому числі журналу Новое Время - №4 від 7 лютого 2019 року.

Сайт журналу «Новое время», 7 лютого 2019 року

Світлини Наталі Кравчук, Олександра Медведєва і Максима Бутченка («НВ»)

10-та річниця примусової зміни курсу криворізької «Просвіти»

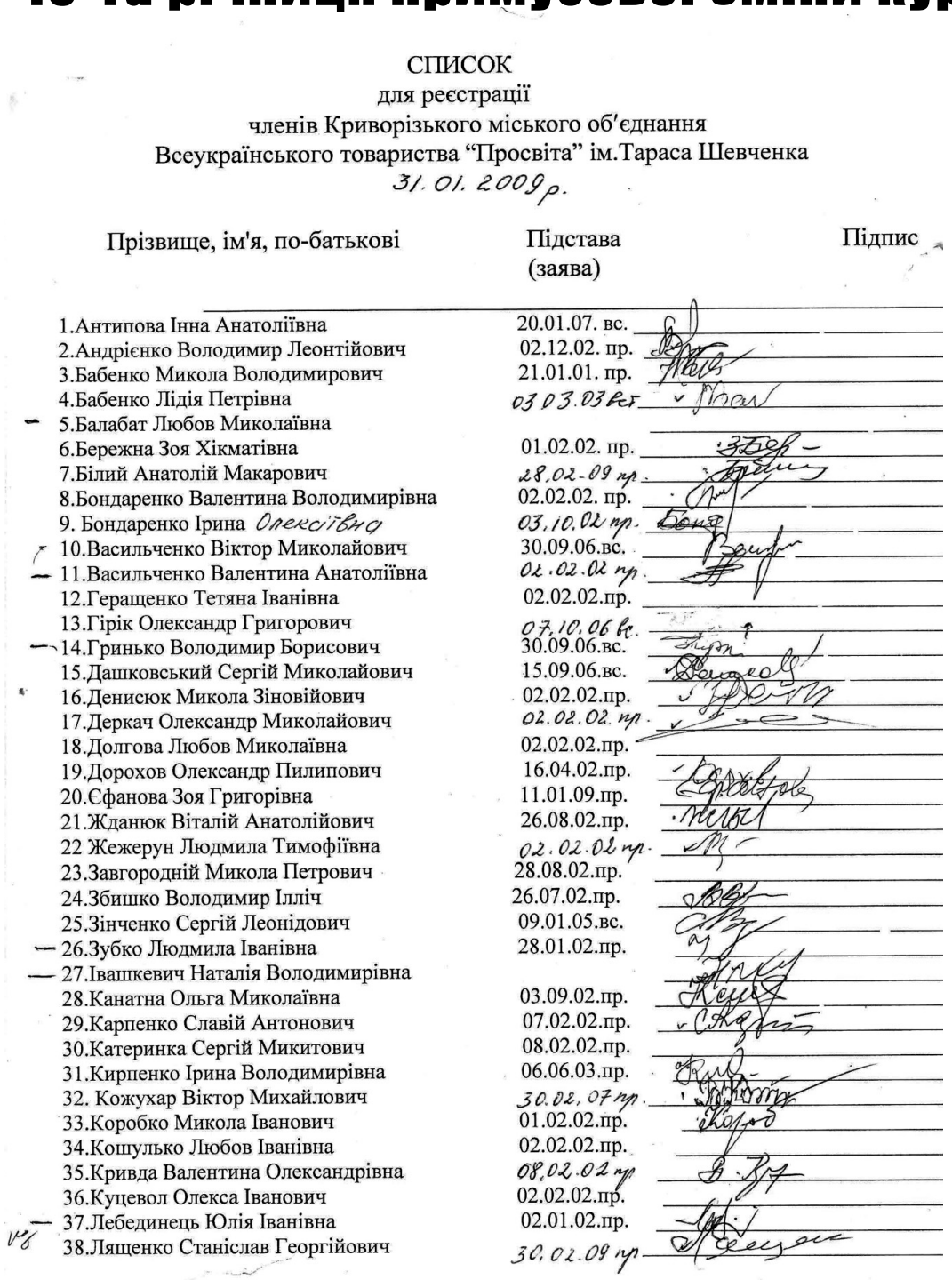

СПИСОК
для реєстрації
членів Криворізького міського об'єднання
Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім.Тараса Шевченка
31.01.2009р.

Прізвище, ім'я, по-батькові	Підстава (заява)	Підпис
1.Антипова Інна Анатоліївна	20.01.07. вс.	
2.Андрієнко Володимир Леонтійович	02.12.02. пр.	
3.Бабенко Микола Володимирович	21.01.01. пр.	
4.Бабенко Лідія Петрівна	03.03.03 вс	
5.Балабат Любов Миколаївна		
6.Бережна Зоя Хікматівна	01.02.02. пр.	
7.Білий Анатолій Макарович	28.02-09 пр.	
8.Бондаренко Валентина Володимирівна	02.02.02. пр.	
9. Бондаренко Ірина Олексіївна	03.10.02 пр.	
10.Васильченко Віктор Миколайович	30.09.06.вс.	
11.Васильченко Валентина Анатоліївна	02.02.02 пр.	
12.Геращенко Тетяна Іванівна	02.02.02.пр.	
13.Гірік Олександр Григорович	07.10.06 вс.	
14.Гринько Володимир Борисович	30.09.06.вс.	
15.Дашковський Сергій Миколайович	15.09.06.вс.	
16.Денисюк Микола Зіновійович	02.02.02.пр.	
17.Деркач Олександр Миколайович	02.02.02 пр.	
18.Долгова Любов Миколаївна	02.02.02.пр.	
19.Дорохов Олександр Пилипович	16.04.02.пр.	
20.Єфанова Зоя Григорівна	11.01.09.пр.	
21.Жданюк Віталій Анатолійович	26.08.02.пр.	
22 Жежерун Людмила Тимофіївна	02.02.02 пр.	
23.Завгородній Микола Петрович	28.08.02.пр.	
24.Збишко Володимир Ілліч	26.07.02.пр.	
25.Зінченко Сергій Леонідович	09.01.05.вс.	
26.Зубко Людмила Іванівна	28.01.02.пр.	
27.Івашкевич Наталія Володимирівна		
28.Канатна Ольга Миколаївна	03.09.02.пр.	
29.Карпенко Славій Антонович	07.02.02.пр.	
30.Катеринка Сергій Микитович	08.02.02.пр.	
31.Кирпенко Ірина Володимирівна	06.06.03.пр.	
32. Кожухар Віктор Михайлович	30.02.07 пр.	
33.Коробко Микола Іванович	01.02.02.пр.	
34.Кошулько Любов Іванівна	02.02.02.пр.	
35.Кривда Валентина Олександрівна	08.02.02 пр	
36.Куцевол Олекса Іванович	02.02.02.пр.	
37.Лебединець Юлія Іванівна	02.01.02.пр.	
38.Лященко Станіслав Георгійович	30.02.09 пр	

31 січня 2009 року криворізькі просвітяни зібралися у наданому дирекцією Криворізького професійного гірничо-технологічного ліцею приміщенні для проведення чергових звітно-виборних загальних зборів. Розпочалася реєстрація учасників. Участь кожного підтверджувалася власним підписом. І якось несподівано до реєстраційного столика почали підходити люди, які членами товариства не були, але в якості гостей реєструватися не побажали, обурювалися і вимагали видати їм мандати учасників зборів з правом голосу. В якості гостей зареєструвалося 13 осіб, решта гостей з обуренням покинули місце проведення зборів. Як свідчить протокол, із загальної кількості членів об'єднання, яка на 31 січня 2009 року складала 68 чоловік, присутніх було 49 чоловік, всі – з правом голосу.

2 лютого до відділу державних реєстраторів апарату міськради було надіслане повідомлення про проведені звітно-виборні збори з доданням копій протоколу та реєстраційного списку. З часом з'ясувалося, що особи, які залишили збори (в кількості понад 40 чоловік), серед яких було всього кілька дійсних членів міського об'єднання, провели виборчу конференцію, на якій головою Криворізької міської організації «Просвіти» «обрали» М.В. Крамаренка, особу, яка жодного дня не перебувала в членах об'єднання. Саме такі відомості містилися в так званому протоколі засідання ради Дніпропетровської обласної організації Всеукраїнського товариства «Просвіта» від 04.02.2009 року. Просвітянами, що взяли участь у паралельному зібранні, були: Л.М. Балабат, Л.І. Зубко, Н.В. Івашкевич, Ю.І. Лебединець, О.В. Мельников, В.Б. Гринько. Повного списку осіб, які брали участь у так званій виборчій конференції (без зазначення норми представництва), нікому з членів міського об'єднання надано не було навіть реєструючим органом. Якщо врахувати, що загальна чисельність членів об'єднання складала на той час 68 осіб, то невідомо, яким чином за умови участі 49 просвітян, які взяли участь у проведених і запротокольованих звітно-виборних зборах, у альтернативно проведеній конференції змогли взяти участь більше 40 делегатів-просвітян. Операцію з проведення так званої альтернативної конференції криворізьких просвітян координував керівник прес-центру Дніпропетровської обласної організації ВО «Батьківщина» Сергій Довгаль, який на той час уже упорався у такий же спосіб (без участі делегатів від місцевих об'єднань) провести позачергову виборчу конференцію підставних «делегатів» і «обратися» на голову обласного об'єднання «Просвіти».

Керівниця відділу державних реєстраторів апарату міськради, одержавши два протоколи про проведення двох звітно-виборних зборів однієї і тієї ж організації, змушена була звернутися до Павла Мовчана (голови ВУТ «Просвіта» і народного депутата України за списком «ВО «Батьківщина») із запитанням про легітимність проведених зібрань. Своїм листом до відділу державних реєстраторів Мовчан повідомив, що в статутний спосіб була проведена саме конференція (?, не збори!) Криворізького об'єднання, на якій головою обрано журналіста Миколу Крамаренка. Саме в такий рабський спосіб Павло Мовчан підпорядкував громадські об'єднання як Січеслава, так і Кривого Рогу обласній організації ВО «Батьківщина».

На теперішній час не визнають сваволі Мовчана міські об'єднання Кам'янського, Павлограда, Нікополя, а значна кількість районних об'єднань припинила своє існування. Не визнали законним обрання Крамаренка всі учасники звітно-виборних загальних зборів, проведених 31 січня 2009 року, і внаслідок цього припинили своє членство в організації. Якщо звернути увагу на ледве дихаючий рівень активності теперішніх криворізьких просвітян, то задаєшся питанням, куди ж поділися бутафорні делегати тієї сфальсифікованої конференції, куди веде анексовану організацію призначений Мовчаном керманич? Як довго на Січеславщині триватиме процес спустошення просвітянських лав?

Микола КОРОБКО,
м. Кривий Ріг

Як Павло Мовчан натрапив на «золоту жилу» українського патріотизму...

(Цей матеріал був опублікований у березневому 6-му числі за 2014-й рік газети «Промінь Просвіти». Подаємо його для того, аби зробити більш ясною і зрозумілою нашим читачам картину змін, які відбувалися в Кривому Розі навколо місцевої просвітянської організації.

Знаходиться за таким посиланням: http://pprosvita.at.ua/news/jak_pavlo_movchan_natrapiv_na_zolotu_zhilu_ukrajinskogo_patriotizmu/2014-03-06-1194)

Це видовище, напевно, ввійде в історію «Просвіти» як найганебніша сторінка її існування. Цього дня, 12 лютого 2013 року, ренегат політичної сили ВО «Батьківщина», він же голова Всеукраїнського Товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка – Павло Мовчан, діючий прес-секретар Дніпропетровської обласної організації ВО «Батьківщина», він же голова Дніпропетровського обласного об'єднання Всеукраїнського Товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка – Сергій Довгаль, полковник Українського реєстрового козацтва, кореспондент міської газети «Червоний гірник», він же вже 5 років як голова Криворізького міського об'єднання Всеукраїнського Товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка – Микола Крамаренко здійснили «дуже патріотичну» акцію глумління над пам'яттю Т. Г. Шевченка, започаткувавши «проведення Шевченківських днів у Кривому Розі».

Оскільки керівництво вищих навчальних закладів Кривого Рогу за останні 5 років добре дізналося, наскільки суголоса, як це полюбляє вживати Мовчан, з політикою правлячої партії очолювана Крамаренком «Просвіта», двері бібліотеки головного корпусу технічного університету перед метрами «Просвіти» широко відкрив і проведення зборів очолив сам в. о. ректора Національного технічного університету, професор Микола Іванович Ступник, депутат фракції Партії регіонів у міській раді. І саме йому великодушно доручив Мовчан вручати нагороди «кращим пропагандистам української мови у Кривому Розі».

Звичайно, кого ж не зацікавить знати, що то за когорта діячів, яка у Кривому Розі так успішно «пропагує» українську мову? Як виявилося, «пропагандисти ті» були досить добірними і такими, у яких ліва рука не знає, що робить права. Проте «темні», не просвічені Мовчаном громадяни трудову просвітянську ниву відзначених Мовчаном «пропагандистів» пам'ятають в дещо іншому світлі.

Отже, нагороди отримали: Макаренко Анатолій Кирилович, голова Криворізького міського комітету профспілки трудящих металургійної і гірничорудної промисловості, довірена особа кандидата на пост Президента України Януковича В. Ф., депутат за списком фракції Партії регіонів у міськраді, Микола Кирилович Дабіжа, голова Криворізької ради ветеранів, депутат міськради за цим же списком.

Ні для кого з криворіжців не секрет, що влітку 2012 року фракція Партії регіонів у міській раді одностайно проголосувала за рішення Криворізької міської ради на підтримку сумнозвісного законопроекту про регіональні мови. Таке рішення депутати-«регіонали» разом зі своїми прибічниками ухвалили всупереч волевиявленню громадян, які за короткий термін зібрали понад 10 000 підписів на підтримку української мови у Кривому Розі.

Звичайно, обрані Мовчаном «пропагандисти» підписів на підтримку української мови у Кривому Розі не збирали і заслужено одержали однозначну оцінку учасників мітингу, який відбувся 26 липня 2012 року. Серед мітингувальників було багато молоді, яка безупинно виголошувала гасла «Геть щурів з міськради!», «Руки геть від мови!» та багато інших.

Та, як відомо, згадана українофобська акція депутатів-«регіоналів» Кривого Рогу народилася не на пустому місці. Депутати цієї партії вже у попередні роки «надривалися» в своїх зусиллях з «пропаганди» державної української мови, не виробивши в своїй діяльності жодного позитивного для неї офіційного рішення. Тим не менше, саме представники цієї партії ніколи не були облишені увагою прибулого на урочистості «головного хранителя» мови в Україні. Для прикладу, на офіційному сайті «Слово Просвіти» від 30 грудня 2010 року у рубриці «Просвіта» у статті Петра Антоненка «Кривий Ріг Просвітянський» зазначалося:

«Одним із тих, кому на цих зборах було вручено Почесну грамоту Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка за підписом голови Товариства, народного депутата України Павла Мовчана, був керівник великого виробничого колективу — директор Криворізького комунального підприємства «Швидкісний трамвай» Роман Терещенко. До речі, мабуть, не всі знають, що в Кривому Розі є метро. Так, швидкісний трамвай — по суті, справжній метрополітен. Адже з понад 20 кілометрів його ліній 18 кілометрів прокладено під землею. Без підземного і розгалуженої мережі наземного трамваю важко було б обійтися в цьому величезному місті, де мешкає майже 700 тисяч осіб, місті, що має протяжність понад 120 кілометрів. Тож Роман Терещенко удостоєний відзнаки «Просвіти» саме «за найкращу пропаганду української мови на транспорті в місті Кривий Ріг». До цього варто додати, що не всі знали і знають, що згаданий Роман Якович Терещенко є депутатом Саксаганської районної у місті ради від Партії регіонів, жодним чином ніколи не відступався від постулатів мовної політики своєї партії і «пропаганду української мови» провадив хіба-що підпільно.

Отже, організатори згаданого потворного шоу зробили спробу переконати співвітчизників, що у Кривому Розі, за оцінкою мовчанівського синедріону, справжніми і, можливо, єдиними пропагандистами української мови є високопоставлені представники Партії регіонів та Українського реєстрового козацтва.

Але сталося, як в класичному анекдоті: «Факір був п'яний і фокус не вдався»... За винятком хіба що одного моменту. Із нічого факір золото все ж таки видобув: Микола Крамаренко, який ще 5 років тому не перебував жодного дня в просвітянській організації і в когорті незалежних журналістів не був помічений, удостоївся найпочеснішої медалі чистого золота «Будівничий України»! Але останнє – це вже успіх діяльності всієї Головної ради апріорі патріотичного Товариства!

Микола КОРОБКО,
один із засновників Криворізького міського об'єднання ВУТ «Просвіта» імені Т. Г. ШЕВЧЕНКА

ПЕРЕДПЛАТІТЬ УКРАЇНСЬКУ, НЕЗАЛЕЖНУ. ІНДЕКС –60093

Назад у СРСР: роздача соціальної допомоги міською владою Дніпра переросла у масові черги

Вже протягом двох тижнів в Дніпрі продовжується епопея навколо роздачі соціальної допомоги для дніпрян, повідомляє «Дніпроград». Так, після прийняття нового порядку видачі матеріальної допомоги, який по суті зніймає будь-які обмеження на отримання грошей з бюджету, майже щодня біля Дніпровської міської ради збираються по декілька сотень людей. Втім, аналогічна ситуація відбувається і в районах.

Наприклад, Роман Гаєвський опублікував у Facebook відео, на якому зафіксовано величезну чергу до Управління соцзахисту Новокодацького району. «8 лютого 2019 року, Дніпро, вул.Трудова, 1А. Управління праці та соціального захисту населення Новокодацького району. Роздача 1000 пенсіонерам «від Порошенка», але фактично – «від Філатова». По факту - це соціальна допомога за рахунок платників податків», - прокоментував Гаєвський. Таким чином, рішення міської ради що перенаправлення 140 мільйонів гривень з проектів соціально-культурного розвитку міста на матеріальну допомогу малозабезпеченим очікувано перетворилося на ажіотаж, бійки і черги за «подарованими владою» грішми.

Варто додати, що у зв'язку із ситуацією навколо матеріальної допомоги, міський голова Борис Філатов скликає позачергову сесію міської ради. Під час засідання, що відбудеться 11 лютого о 12:00, мають розглянути питання та зміни до «Положення про призначення та надання адресної матеріальної допомоги окремим категоріям громадян міста». Тобто, переписати це положення так, аби терміново ліквідувати наслідки своїх необдуманих рішень.

Орест СУХОДОЛЬСЬКИЙ,
сайт «Дніпроград»,
9 лютого 2019 року

ОБРАЗНО ПРО ВИБОРИ

«КАНДИДУЮТЬ НА ПОСАДУ (ТУ, ЩО БІЛЯ ШОКОЛАДУ...)»

x x x
Блазень косе під «слугу»,
Щоб вести народ в тайгу
x x x
Сидить у президіях,
Знається на мідіях,
Мовить іноземною,
А нашу приземлює,
Почитає Рашу,
А та – його, Сашу.
x x x
Наш вибір – виключно екранний:
Як щось не так – екран поганий.
А в дзеркалі – не те, не схоже,
Там – «кривомордіє вороже».
x x x
За талію – і в президенти
Під «градів» злих «аплодісменти».
Навіщо нам такі моменти?
x x x
Кандидати з «Опоблоку»
Нам блокують шлях широкий,
Ведуть стежкою в безодню,
Не колись, а вже сьогодні.
x x x
Загібридила війна
Вибори народу:
На екрані суть – одна,
Та інша – в природі.
Ми – за сміхогральника
Чи воєначальника?
x x x
За чим на вибори? Тут все ж різниця є.
Бо в кожного своя позиція:
Хтось – осідлати Україну,
А хтось – знайти собі дружину.
Чи закохався так у владу,
Що вже не треба й шоколаду.
А інші – щоб усі побачили,
Які вони високозначимі.
x x x
Кандидують на посаду
(Ту, що біля шоколаду
Примостилась та й гадає,
Хто «солодку» осідлає).
x x x
Блазень з провінційного кварталу
Мовою – з московських чинодралів
Хоче осідлати ту посаду,
Що темніє біля шоколаду.
x x x

УКРАЇНСЬКИЙ ЧОВЕН «ТИТАНІК»

Лящить Ляшко, тре порох Порошенко,
А поряд репетує Тимошенко.
І «койка» Бойка – тут же, у човні.. –
Немов на гульбищі на чужині
Або на зйомках, а не на війні.

Кривий РОГАЛИК

Вибори: omnium bellum contra omnes

Латинська фраза у назві статті перекладається як «війна всіх проти всіх». Саме це і відбувається сьогодні в Україні, яка воює проти російської агресії. Потоки пропагандистської брехні затопили країну, фейки, популізм, нескінченні обіцянки... А найсумніше — легітимація виборами гасел пана Путіна. Зокрема, про створення в «ОРДЛО» «держави в державі» під владою Кремля, але формально у складі України. З цим проектом публічно виступив в Україні (не в Росії) Віктор Медведчук. Діяльність цього пана викликає багато запитань до Президента Порошенка. Цікаво, чому Саакашвілі в Україні перебувати не можна (і на забезпечення цього сил у Президента вистачає), а Медведчуку, Новинському й іншим можна?

Люди, яким давно слід відповісти за антиукраїнську діяльність, стали в нашій країні господарями становища і ретрансляторами пропагандистської машини РФ. У цій кампанії виборів якщо не ворог, то злодій, якщо не шахрай, то зрадник, а то й просто клоун, блазень, фрик на кшталт «бродяги», який у Давосі, як російський турист у турецькому готелі, нахапав безплатних шапок. Воістину, справа Януковича живе і перемагає. Адже «бродяга» був міністром України і лізе в президенти. Ось чому 69% телеглядачів каналу ZIK заявили, що спостерігають за президентською виборчою кампанією з відразою (!). Ця епопея розгойдає нашу державу, зруйнує морально-політичну єдність і зробить Україну слабшою перед армією агресора.

На нас може чекати параліч влади, коли сотні тисяч виконавців болісно роздумуватимуть, чиї саме накази їм виконувати, на якого лідера орієнтуватися. Ніщо сьогодні так не провокує Росію на широкомасштабний наступ на Україну, як вибори в Україні. Адже це найзручніший момент для нападу. Якщо ми встоїмо, навіть відклавши вибори, ми потім ще багато разів зможемо їх провести. А якщо ми провалимося, то про вибори доведеться забути на багато десятиліть, окрім, ясна річ, окупаційних електоральних комедій. Нехай відбудуться вибори і загине Україна? Натомість самі західні партнери, коли життя їх змушувало, діяли, виходячи не з демократичних догм, а з національних інтересів. У США політичні традиції обмежували обрання президента двома термінами. А для Франкліна Делано Рузвельта зробили виняток: його обрали 4 (чотири) рази. Тому що США в той період були у стані війни, хоча й за межами сухопутної території Америки. Американці в цьому винятку показали себе нацією здорового глузду, яка до своїх політичних традицій ставиться розумно, а не догматично. Незалежно від того, хто переможе на українських виборах, втрат Україні завдадуть колосальних. Вибори у воєнний час — це бенкет під час чуми. А поки що на абсолютно законних підставах український інформаційний простір, українські мізки атакують гаслами імені Путіна, цистернами вливають в українське суспільство кремлівську отруту.

Ось на програмі «Свобода слова» на ICTV кандидат у президенти Олександр Вілкул знову агітував за позаблокову, нейтральну Україну. Після всього того, що сталося 2014 року...

Він присягався, що Україну ніколи не приймуть у НАТО. Між іншим, автор цієї статті теж сумнівався, що ми отримаємо Томос. А ми його отримали. Отримали і безвіз. На початку 90-х років XX століття багато політологів, виплигуючи зі штанів, доводили, що колишні члени Варшавського договору (Польща, Чехія, Словаччина, Угорщина, Румунія, Болгарія, не говорячи вже про Естонію, Латвію і Литву) ніколи не будуть у НАТО і ЄС. А вони всі вже там.

Вілкул розписував принади нейтралітету Швейцарії й Австрії, не говорячи про деякі вельми важливі чинники: Швейцарія може собі це дозволити завдяки особливостям своєї політичної географії, її з усібіч оточують країни НАТО (і ніякої Росії поруч). Щоб напасти на Швейцарію, треба спочатку напасти на держави НАТО (з усіма відповідними наслідками). Австрія теж розташована в кільці натівських країн. Цікаво, але в середині 50-х років XX ст. СРСР охоче погодився на нейтралітет Австрії, оскільки це розрізало єдиний фронт НАТО на північне і південне угруповання, що було дуже зручно в разі радянського наступу на Захід. Угорці 1956 року теж хотіли нейтралітету за австрійським зразком, але замість нього отримали криваву радянську окупацію.

А Фінляндія і Швеція, нейтралітет яких теж вихваляв Вілкул, усі роки холодної війни мали дуже серйозні гарантії від США, і в Москві про них знали. І, незважаючи на такі гарантії, у Фінляндії і Швеції дедалі більше людей виступають за приєднання їхніх країн до НАТО. Вілкул не пояснив, чому Росія, один раз начхавши на нейтралітет і позаблоковість України, не зробить цього вдруге, втретє і вдесяте...

Він обіцяв, що якимось чарівним, чудодійним чином вирішить із Росією всі питання і без єдиного пострілу поверне Крим і «ОРДЛО» до складу України. При цьому під демагогічним гаслом «боротьби за наших людей» вимагав негайно припинити водну й енергетичну блокаду окупованого Криму, що увічнить його окупацію, полегшивши Путіну утримування анексованої української території. Так, про такого «українського» президента в Кремлі можуть тільки мріяти...

Ігор ЛОСЄВ, газета «День»,
8 лютого 2019 року
(У скороченому вигляді)
ПОВНІСТЮ – за посиланням:
https://day.kyiv.ua/uk/article/media/vybory-omnium-bellum-contra-omnes

Промінь Просвіти Є
Видавець і засновник–ГО "Криворізьке міське правозахисне товариство".
Свідоцтво про державну реєстрацію
№ 2162 — 900 р, видане 23.02.2017 р.
Передплатний індекс: 60093
Адреса редакції: 50099, м. Кривий Ріг,
вул. Церковна, буд. 3, к. 210. e-mail:kmpzt@ukr.net.
Тел. 067-568-39-73, 050-413-12-95

Редактор газети: Сергій ЗІНЧЕНКО.
Редакційна колегія: Сергій ДАШКОВСЬКИЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО, Микола КОРОБКО (голова об'єднання), Олександр ЧИЖИКОВ. Логотип виготовив Вадим БОРИСЕНКО. Газета виходить двічі на місяць. Комп'ютерна верстка Л. Верьовки.

Відповідальність за точність наведених фактів, цифр та імен несуть автори матеріалів.
Редакція не рецензує і не повертає рукописи.
За умови використання наших матеріалів посилання на газету «Промінь Просвіти Є» обов'язкове.

Газету друкує офсетним способом
КП«Криворізька друкарня»
Криворізької міської ради
50050, м. Кривий Ріг,
пр. Металургів, 28,
тел. 90-63-35.
Обсяг-1 друкований аркуш.
Наклад-1000 примірників.
Замовлення № 263.